

NANMEEBOOKS
ADULT

CRIME MYSTERY

นวนิยายสืบสวนสอบสวน

เมื่อเงามืด
บดบังทุกสิ่ง
จึงยากจะรู้ว่า
อะไรจริง...
อะไรลวง...

เงา อำพราง

Snake Russell เขียน

ผศ.สฤต บุณยทัต บรรณาธิการและคำนิยาม

เงา อำพราง

Snake Russell เขียน
ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม

 NANMEEBOOKS
ADULT
CRIME & MYSTERY
นวนิยายสืบสวนสอบสวน

จัดพิมพ์โดย **GAMEON PUBLISHING** สำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊คส์

เงาอำพราง

Snake Russell เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2556

ราคา 115 บาท

ฉบับ e-book ราคา 92 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2556: Snake Russell

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สเนก รัสเซลล์.

เงาอำพราง. -- กรุงเทพฯ: ไครม์แอนด์มิส터리, 2556.

144 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-1391-1

ISBN 978-616-04-1958-6 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังข์ฤกษ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒนจินดา หัวหน้ากองบรรณาธิการ อาจารย์ สุทธิโรจน์ หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและ
ตรวจสอบ จิราพร เสงเจริญ พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม
เบญจลัทธ สมบุญ ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา แสงสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว
คอมพิวเตอร์กราฟิก สุปราณี อภัยแสน หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ ประสานงาน
การผลิต ฉัตรทิพย์ กลิสิทธิ์ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31
(สวีสต์) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร: 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ โอเรียนฟิล์ม โทร. 0-2215-4760 พิมพ์ที่ ที.เอส.บี. โปรดักส์ โทร. 0-2536-6085

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวีสต์) ถนนสุขุมวิท

แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

GreenPrint
Environmentally Responsible Printing

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสภาพ เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันพืชเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หนักกระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าเทา
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ต้นฉบับ

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

“ชีวิตทุก ๆ ชีวิตล้วนตกเป็นเป้าหมายของการสืบค้น

โดยเฉพาะจากจิตใจที่สั่นไหวของตัวเราเอง”

รูปแบบของการสร้างงานแบบสืบสวนสอบสวนในโลกของนวนิยาย ถือเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทักษะอันสำคัญในการเล่าเรื่องที่ซับซ้อนไปด้วยกลไกของอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งแฝงอยู่กับความเรียบลึกของสัญชาตญาณ...แผนการต่าง ๆ ในความเป็นชีวิตก่อตัวขึ้นอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นในทางดีหรือทางร้ายท่ามกลางวิกฤตแห่งจิตใจที่ขัดสลายของผู้คนในโลกร่วมสมัย...แน่นอนว่าเราทุกคนต่างมีภาวจิตที่ปรารถนาจะสืบค้นต้นตอของความผิดบาปยุ่งเหยิงนี้ผ่านมโนทัศน์อันสมบูรณ์ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากรณีแห่งเหตุการณ์บางกรณีนั้นสิ้นล้นเต็มไปด้วยเงื่อนนำแห่งโชคชะตาอันร้อนร้าย แต่นั่นคือวิถีของความท้าทายที่ยังลึกอยู่กับจิตใจที่คลุมเครือของมนุษย์

“เงาอำพราง” ดำเนินบทบาทเรื่องราวด้วยแรงขับเคลื่อนของสิ่งอันเต็มไปด้วยพลังของความรู้สึกนี้ ที่ผู้เขียนพยายามจะบอกกล่าวรหัสลับแห่งความหมายของการคุกคามที่โยงใยต่อเนื่องกันไปโดยตลอด ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปท่ามกลางวิถีลึกลับไหลของคุณงามความดี โดยผู้เขียนพยายามแจ่มแจ้งให้ผู้อ่านได้รับรู้การปลุกตื่นสัญชาตญาณที่หลบเร้นให้ปรากฏตัวออกมาเป็นคู่ขัดแย้งกับภาวะอันมืดดำของโลกแห่งชีวิต

ด้วยความเป็นปัจเจกบุคคล “แจ็ก วอร์เรน” สามารถสร้างอารมณ์ร่วมแห่งการกระทำของเขาส่งให้เกิดการรับรู้ การตามติดเงาร่างของผู้ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้ เป็นไปด้วยรอยทางที่ถูกจัดวางไว้อย่างดี บนพื้นฐาน

ของความเข้าใจในเรื่องที่ตนเองวาดภาพและปลูกสร้างขึ้น...นี่คือเสน่ห์ของการเขียนประเพณีนี้ที่ต้องอาศัยลีลาเฉพาะตัวของผู้เขียนในการสร้างรูปแบบขึ้นมามีข้อตระหนักรู้ว่า แท้จริงตัวตนของการสืบสวนสอบสวนไม่ว่าจะตกอยู่ในวงวิสัยของความเป็นจริงอย่างถึงที่สุด หรือตกอยู่ในอำนาจของมายาคติ ล้วนสามารถสร้างเงื่อนไขแห่งโลกเฉพาะขึ้นได้ทั้งสองทาง นั่นอาจหมายถึง ความสำเร็จอันน่ายกย่องที่ผู้เขียนเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นด้วยความหมายของการสืบค้นในเชิงพินิจพิเคราะห์

ไม่ผิดหวังเลย...ที่จะติดตามอ่านนวนิยายเรื่องนี้ ท่ามกลางกับดักมากมายในเชิงชั้นของการประพันธ์ แต่นั่นกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนได้มีโอกาสรับรู้ร่วมกันว่า “ชีวิตทุก ๆ ชีวิตในโลกของวันนี้...ล้วนตกเป็นเป้าหมายของการสืบค้นเสมอ...โดยเฉพาะจากเงื่อนไขแห่งจิตใจที่ลึ้นไหวของตัวเราเอง”

ผศ.สกุล บุญยทัต

คำนำสำนักพิมพ์

คืนหนึ่งซึ่งฝนตกลงมาอย่างไม่ขาดสายในชิคาโก เปลี่ยนแปลงชีวิตของ
คนคนหนึ่งไปตลอดกาล แจ็ก วอร์เรนเปลี่ยนจากตำรวจนาศไกลเป็นนักสืบ
ต้อกต๋อยที่ไม่ค่อยมีใครจ้าง กระทั่งมีเศรษฐีคนหนึ่งต้องการความช่วยเหลือ
จากเขา...

น้องชายของเศรษฐีซึ่งต้องหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย แจ็กได้รับรางวัลให้
ตามหาตัวเขาอย่างลับ ๆ แต่คดีคนหายธรรมดากลับนำพาแจ็กไปพัวพันกับ
แก๊งมาเฟียค่ายาเสพติด และหญิงสาวพราวเสน่ห์ที่ทำให้เขาต้องหวั่นไหว...

ยิ่งสืบ แจ็กก็ยิ่งสับสน อะไรคือความจริง อะไรคือความลวง แล้วเขา
จะปิดคดีนี้ได้หรือไม่ หรือว่าต้องเอาชีวิตเข้าแลก...

“เงาอำพราง” นวนิยายสืบสวนสอบสวนรางวัลรองชนะเลิศ อันดับ 2 จาก
เวทีนานาชาติมีนิวยอร์กไทมส์ ครั้งที่ 6 จะนำคุณไปพบกับคดีที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน
ดั่งเงาที่อำพรางเรื่องราวหลายอย่างเอาไว้เบื้องหลัง

พลิกหน้าถัดไปได้เลย...หากคุณต้องการรู้ “ความจริง”

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิส터리

Copyright

แด่นายปีเตอร์ โรเบิร์ต โฟเกิล
ผู้เป็นแรงบันดาลใจและบิดาที่รักยิ่ง

Copyrighted material

บทนำ Raining in July

ฝนตกอย่างไม่ขาดสาย...ในคำคืนที่แสนยาวนานและไม่อาจลืมได้
ชั่วชีวิตของผม ผมหายใจระร่ำ หุดคำจริงเปียกฝน เลอะเทอะเประอะเปื้อนไป
ด้วยโคลน แต่ก็ยังเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสิ่งที่ผมกำลังเผชิญอยู่

ในที่สุดผมก็วิ่งมาถึงจุดหมาย เบื้องหน้าของผมเป็นโรงงานเก่าแห่งหนึ่ง
ฟ้าที่ผ่าลงมาท่ามกลางความมืดเผยให้เห็นทุกอย่างชัดเจน แม้ฝนจะสาดหน้าและ
เข้าตาแต่ผมก็ยังจ้องมองอย่างไม่ลดละ แล้วผมก็ขยับมือชักปืนออกมาจากซอง
ข้างเอว รีวอลเวอร์คู่ใจสะท้อนฟ้าแลบเป็นประกาย ปืนกระบอกนี้เป็นคู่หูที่ผม
ไว้วางใจและอยู่กันมานานที่สุด ผมหวังลึกๆ ว่าจะไม่ต้องใช้มัน แต่ก็อุ่นใจที่มีมัน
อยู่ในมือ

โครม!

เสียงถึบประตูเหล็กดังสนั่น ผมหวั่นใจเล็กน้อยว่าคนที่คาดไว้ว่าจะได้
พบจะรับผู้กรรมาเยือนของผม แต่ผมก็ยังค่อยๆ ก้าวเข้าไปภายในโรงงานอย่าง
ระมัดระวัง จิตใจของผมสงบลงทีละนิด เสียงฝนตกมากระหน่ำพื้นและเสียง
ฟ้าร้องในบางครั้งทำให้บรรยากาศไม่ส่งตึงเครียดจนเกินไป

ภายในโรงงานค่อนข้างมืด แต่โชคยังเข้าข้างผมบ้างที่แสงฟ้าแลบซึ่ง
ส่องลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา สว่างพอจะเผยให้เห็นว่ามีลังกองอยู่มากมาย
สายตาผมมองไปรอบด้านอย่างหวาดระแวง ขณะที่เสียงรีวอลเวอร์ก็วาดไปทั่ว

มองหานุคูลหนึ่ง

เราสืบคดีนี้เร็ววันแล้วนะ ผมเผลอคิดอย่างช่วยไม่ได้ แม้ผมจะไม่ควรเหม่อลอยในสถานการณ์เช่นนี้ ผมอดหลับอดนอนสืบเสาะหาเด็กสาวที่ถูกโจรนิรนามลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ แม้โจรจะสั่งห้ามพ่อแม่เด็กไม่ให้แจ้งตำรวจ แต่พวกเขาก็จนปัญญาจะหาค่าไถ่ที่สูงเกินกำลังให้มันได้ จึงแจ้งตำรวจอย่างผมมาคลี่คลายคดีนี้...ผมว่าพวกเขาทำถูกต้องแล้ว...

ในที่สุดวันนี้ก็เป็นวันกำหนดส่งมอบค่าไถ่ ผมใช้วันที่สุดท้ายเพื่อค้นหาข้อมูลจากพวกโจรกระจอกห้องถื่น จนมาถึงที่นี่ ผมไม่ใช่ฮีโร่ที่ขบฉวยเดี่ยวแต่ก็เกรงว่าอาจสายเกินไปถ้ามีวรอกำลังเสริม เพราะนี้ได้เวลาแล้ว ถ้าผมช้าเด็กอาจตายก็เป็นได้

ปัง!

เสียงปืนดังสนั่น เกิดประกายไฟแลบเพราะกระสุนกระแทกข้างเสาใกล้ๆ ผมออกจากภวังค์กลับสู่ความเป็นจริงทันที แม้จะตกใจแต่ก็มีสติพอจะกำหลบนัดต่อไปได้อย่างหวุดหวิด

แกพลัดโอกาสในนัดแรกแล้ว...

ผมคิดในใจ มันควรจะปลิดชีพผมได้ตั้งแต่นัดแรก ผมคงต้องขอบคุณโชคชะตา หรือไม่ก็มีมือยิงปืนแยๆ ของมัน

ผมหาทิศทางของโจรเรียกค่าไถ่ได้ไม่ยากเลย มันอยู่บนชั้นสอง ผมเล็งปืนและยิงสวนกลับไปอย่างรวดเร็ว การดวลปืนแลกกระสุนเปิดฉากขึ้นอย่างเป็นทางการ เสียงปืนดังไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ผมต้องวิ่งหลบมัจจุราชที่ผ่าอากาศตรงมาหา ไปหลบอยู่หลังกองลัง กระสุนอัดลั่นไม้แตกกระจายเป็นเศษไม้กระจายกลางอากาศ

ผมโผล่หัวออกไปยิงสวนเป็นครั้งคราว แต่พลัดเป้าไปหลายนัดเพราะมันไม่อยู่นิ่งรอให้ผมยิงง่าย ๆ เช่นกัน รังเพลิงของปืนร้อนจนผมรู้สึกได้ ผมต้องรีบบรรจุกระสุนใหม่ทันทีที่หมด เวลาผ่านไปเพียงไม่ถึงนาที แต่ช่างยาวนาน

เหมือนเป็นชั่วโมงเมื่อต้องอยู่ในท่ากระสุน ในที่สุด จังหวะที่โจรกำลังบรรจุกระสุน ผมฉวยโอกาสออกจากที่ซ่อน และยิงกระสุนเพียงนัดเดียว...นัดเดียวจริง ๆ...

“อ้ากกกก!!”

ร่างของมันร่วงลงมาจากชั้นสอง ตกลงมากระแทกพื้นแข็ง ๆ จมกองเลือด และแน่นิ่งไปในที่สุด ทุกอย่างจบลงแล้ว...

สิ่งที่เหลือซึ่งผมต้องทำคือหาเด็กผู้หญิงที่กำลังหวาดผวาลำบากและนำไปส่งคืนอ้อมกอดผู้เป็นพ่อและแม่ คดีนี้เป็นอีกหนึ่งคดีที่ผมปิดลง ผมทราบดีถึงความสำเริงในอดีตร่วมกับพวกมาเฟียเข้าตะราง หลายแหล่งคำเหลืกเถื่อน หรือคลี่คลายคดีฆาตกรรมตำรวจสุดอื้อฉาว จนผมได้รับการเลื่อนขั้นเหมือนติดจรวดอย่างรวดเร็ว ผมได้เป็นนักสืบหัวกะทิของกรมตำรวจชิคาโก ผู้คนมากมายหลายตาให้ความเคารพผม แม้แต่ท่านอธิบดีกรมตำรวจ

“เรเชล!”

ผมตะโกนแข่งกับเสียงฝน หวังว่าเธอจะได้ยิน แต่ก็ยังไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับ ผมกังวลเล็กน้อยว่าจะสายเกินไป โจรลักพาตัวอาจจะหมดความอดทนและฆ่าเธอแล้วก็เป็นได้

“เรเชลลลล!”

ผมตะโกนดังขึ้น ทำให้รู้สึกแสบคอเล็กน้อย แต่ก็เป็นเรื่องขี้ปะติ๋วเมื่อแลกกับการที่จะได้ยินเสียงเธอตอบกลับมา

“ช่วยด้วย...”

ผมหันกลับไปด้วยความรู้สึกโล่งใจ เมื่อเสียงที่ติดโรยของเธอดังมาจากข้างบนชั้นสอง

“เร...”

ปัง!

ก่อนที่จะทันรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น อะไรบางอย่างพุ่งมากระทบไหล่ผมอย่างแรง ผมรู้โดยสัญชาตญาณของตำรวจทันทีว่า **ผมถูกยิง...**

ผมเสียหลักลงไปคุกเข่าอยู่ที่พื้น ที่แรกไม่แม้แต่จะรู้สึกคัน แค่รู้สึกชาเล็กน้อย หลังจากนั้นความเจ็บก็แล่นขึ้นสู่สมองเกินกว่าจะบรรยายได้ แต่นั่นมันหลังจากที่ผมตั้งสติมองหาผู้ที่ยิงผม มันยืนอยู่ที่ชั้นสอง ด้านหลังของเด็กผู้หญิงใจรักคนหนึ่ง จากชั้นล่าง ผมเห็นมันส่ายยืมในความมืด มันยิงซ้ำอีกนัดเพื่อปิดฉากชีวิตของผม แต่ผมก็กลิ้งตัวหลบไปได้อย่างหวุดหวิด ผมยกปืนขึ้นด้วยแขนอีกข้างที่ยังใช้การได้ แต่ก็ลั่นเล ไม่กล้ายิงออกไปเพราะตัวประกันบังมันอยู่ ใจร้ายกรหน้ายิงผม แต่ผมก็ยังหลบได้

“บ้าเอ๊ยยย!”

เสียงสภของโจรร่างใหญ่ดังขึ้นพร้อมกับเสียงปืนหมดลูกกระสุน มันรีบฉุดเรซลขึ้นบันไดสู่ชั้นดาดฟ้าของโรงงาน

“ช่วยด้วย! ช่วยหนูด้วย!”

เธอร้องลั่น

ผมเล็งปืนไปที่คนร้าย แต่มันก็หายไปแล้ว ก่อนหน้านั้นผมพูดถึงเรื่องแผลที่ถูกยิง ตอนนี้แผลที่ความเจ็บอย่างสาหัสแล่นเข้ามา ผมพยายามใช้มือที่ถือนปืนปิดปากแผลไว้ แต่เลือดก็ยังไหลทะลักราวกับจะไม่มีวันหยุด ผมเริ่มหายใจขัด หากเป็นคนทั่วไปคงจะหมดสติลงไปกองกับพื้นแล้ว แต่ผมจะทำอย่างนั้นไม่ได้ หน้าของผมยังไม่จบ

แอ็ดดดด...ตุ้!

เสียงประตูเปิดดังขึ้นพร้อมกับเสียงฝนบนชั้นดาดฟ้า ผมใช้เวลาเป็นนานเพื่อพยุงร่างตัวเองขึ้นไป ไม่ต้องมองหาให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ตรงไหน ทั้งสองยืนอยู่ข้างหน้าของผมไม่ไกลนัก มันจับเด็กไปยืนที่ขอบปูนดาดฟ้า จ่ออาวุธใส่เธอ สี่หน้าของมันดูพอใจ ในขณะที่เด็กสาวลั่นกลัวเหมือนลูกสุนัข ผมเล็งคู่หูของผมไปที่มัน

“ยอดตำรวจผู้คงความยุติธรรมมาถึงแล้ว”

คนร้ายพูดเป็นเชิงหยอกล้อ ดวงตาทั้งสองคู่จ้องมาที่ผม ขณะที่ผมมองพวกเขาสลับไปมา เด็กสาวเอาแต่ร้องไห้

“ปล่อยเด็ก และยอมมอบตัวซะ...”

ผมออกคำสั่ง แต่ใจก็ยังมัวอย่างมีชัย พวกเรารู้ดีว่าเขาถือไฟเหนือกว่า

“ฉันว่าแกไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะต่อรองอะไรได้นะ... เอาจี๋ดีกว่า... แกวางปืนลงแล้วให้ฉันผ่านออกไป เรื่องจะได้จบลงอย่างแฮปปี้ทั้งสองฝ่ายไง แกเองก็จะรอดไปจากที่นี่ด้วย”

แน่นอนว่าผมไม่เชื่อแม้แต่คำเดียว ผมยังคงมีสีหน้าเคร่งเครียด จ้องมันอย่างไม่ลดละ ทุกคนในที่นี้เปียกฝนจนชุ่ม ผมไม่มีทีท่าจะยอมมัน สีหน้าของโจรลักพาตัวจึงเปลี่ยนไป มันขมวดคิ้วและดันเรซลผู้นำส่งสารออกไปเล็กน้อย

“ว้ายยยย! ฮือออ...”

เธอร้องอย่างตกใจแล้วร้องไห้ต่อ ผมยกมือข้างที่ถืออาวุธส่งสัญญาณให้เขาหยุด จากนั้นก็ค่อย ๆ ย่อตัวลง มันยิ้มอย่างพอใจ ผมไม่มีแผนอะไร สถานการณ์ตอนนี้คงต้องยอมเท่านั้น ผมวางปืนลงที่พื้นและเตะห่างไปจากตัวเล็กน้อย คราวนี้ใจยิ่งมกว้างทันที

“คุณตำรวจผู้ใจดียอมตายเพื่อเด็กน้อยผู้น่ารัก...”

พอพูดจบเขาก็เล็งปืนมาที่ผม ผมรู้ดีว่าคราวนี้คงไม่ใช่โชคดีเหมือนคราวก่อนแน่ ทว่าจิตาแห่งโชคก็ยังยื่นเคียงข้างผมอยู่

หวอออออ! หวอออออ!

กำลังสนับสนุนที่ผมเรียกมาถึงแล้ว ทุกสิ่งเกิดขึ้นในเสี้ยววินาทีจริง ๆ โจรลักพาตัวหันไปมองรถตำรวจอย่างช่วยไม่ได้ ผมรู้ดีว่ามีเพียงโอกาสนี้เท่านั้น ถ้าผมไม่คว้าไว้ทุกอย่างก็จะจบ

ผมพุ่งตัวไปข้างหน้า คว้าปืนรีวอลเวอร์ที่พื้น โจรลักพาตัวหันกลับมา

และรีบเล็งปืนมาที่ผม ทุกการเคลื่อนไหวของทุกคนเหมือนช้าลง ซึ่งจริง ๆ แล้ว เป็นมโนภาพในหัวผมต่างหาก ผมเล็งปืนอย่างมุ่งมั่นและยิงออกไปสามนัด กระสุนทุกนัดพุ่งไปที่ร่างคนร้าย เลือดของมันสาดกระจายกลางอากาศ ร่างนั้น หายหลังลงไปอย่างช้า ๆ ร่วงลงไปในกันเหวนรกที่กำลังรอรับมันอยู่ ชั่วโมงที่ เก่านั้นที่ผมโล่งอกและสบายใจที่ทุกอย่างกำลังจะจบ ทว่าสิ่งที่เห็นตรงหน้ากลับ ทำลายความรู้สึกเหล่านั้น เพราะแม้เรื่องนี้จะจบ แต่มันจบอย่างโศกนาฏกรรม แม้ร่างโจรพินชอบบุนไปแล้ว แต่มันไม่วายใช้มือข้างหนึ่ง เพียงปลายนิ้ว เก่านั้น เกี้ยวร่างของเรเซลน้อยลงไปด้วย

“ไม่!!!”

ผมตะโกนดังลั่นจนคนทั้งโลกคงได้ยินและรับรู้ความผิดพลาดครั้งนี้ได้ ร่างของเรเซลค่อย ๆ หายไปจากดาดฟ้า สิ่งเดียวที่เหลืออยู่ในช่วงสุดท้ายระหว่างผม กับเธอคือสายตากของเธอที่มองผม เหมือนดังบอกให้ช่วยเธอด้วย แต่ผมก็ไม่สามารถช่วยอะไรเธอได้ **ผมเป็นคนฆ่าเธอ...**

ฝนหยุดแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจมากมายยังที่เกิดเหตุ ผมกลับลงมาปฐมพยาบาล แผลถูกยิง แต่แผลที่สาหัสกว่านั้นเห็นจะเป็นแผลที่จิตใจผมเสียมากกว่า ผมได้ แต่มองเหม่อไปในความว่างเปล่า เพื่อนตำรวจมากมายมาตบหลังผมและบอกว่า “นายทำดีที่สุดแล้ว” แต่ผมไม่คิดเช่นนั้น เรเซลควรจรรอด เรื่องไม่ควรต้อง จบลงแบบนี้ ขณะที่ร่างของเรเซลถูกนำขึ้นรถ พ่อกับแม่ของเธอก็มาถึงพอดี พร้อมกับเด็กผู้หญิงอีกคนซึ่งหน้าตาคล้ายเรเซล แต่ดูจะอายุมากกว่าหน่อย ผม เต็มใจจะเป็นพี่สาวของเด็กผู้หญิงเรซที่เป็นแน่

“เรเซลลลลล! ไม่! ไม่จริงงง!”

เสียงกรีดร้องปานจะขาดใจตามลูกสาวของผู้เป็นแม่ที่ดังขึ้น กรีดลึกลงไปในหัวใจของผมด้วยเช่นกัน เธอร้องให้ดังลั่น ทุกคนในที่นั้นต่างมองมาที่เธอ ตำรวจพยายามปลอบให้เธอสงบลง แต่ก็เหมือนว่าไม่มีอะไรในโลกนี้จะช่วย

ให้เธอหยุดร้องให้ได้ รถขนร่างเรเซลจากไปแล้ว แม่ของเธอยังร้องไห้ไม่หยุด เธอหันมาพบผมที่นั่งเหม่ออยู่พอดี

“แก! ไ้คนชั่ว! แกสาเธอ! ไ้สารเธอ! ฉันขอสาปแช่งให้แก่คนรก!”

เธอคิดว่าผมต่าง ๆ นานา พลางเขย่าตัวผมไปด้วย ผมไม่ตอบโต้อะไรทั้งสิ้น เพราะรู้สึกว่ามีส่วนรับผิดชอบเรื่องนี้ ตำรวจคนอื่น ๆ พยายามห้ามเธอ ผมได้แต่ก้มมองพื้น ไม่กล้าสู้หน้าเธอ แต่ที่พื้นนั้น ผมก็มองเห็นเด็กผู้หญิงคนนั้น เหมือนว่าวิญญาณของเรเซลกำลังจ้องผมด้วยท่าทีที่อธิบายไม่ถูก ผมรู้สึกผิดจริง ๆ

หลายวันต่อมาสื่อหนังสือพิมพ์ประโคมข่าว ตั้งคำถามเกี่ยวกับคดีนี้ว่าผมเป็นต้นเหตุที่ทำให้เด็กหญิงตายหรือไม่ มีผู้คนตั้งกลุ่มประท้วงให้ไล่ผมออก และกล่าวหาว่าผมเป็นฆาตกร แม้ว่าตำรวจจะออกแถลงการณ์ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเหตุสุดวิสัยและพยายามแก้ตัวให้ผม แต่กระนั้นเพื่อนในกรมตำรวจบางคนก็ซุบซิบนินทา มองผมเปลี่ยนไปจากเดิม

ผมไม่โทษพวกเขาหรอก แม้แต่ตัวผมเองก็คิดแบบเดียวกัน ผมคิดว่าผมเป็นฆาตกร ผมไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นผู้แสดงความยุติธรรม ผมควรเนรเทศตัวเองซะ ให้สมกับความผิดที่ผมทำลงไป ตอนนี้ผู้คนรุมประณามชื่อของผม... ผม... แจ็ก วอร์เรน...

Copyrighted material

1 ชิกาโกยามราตรี

ปี ค.ศ. 1930...9 ปีต่อมา

ชิคาโก...เมืองแห่งแสงสีในยามค่ำคืน มีประชากรมากกว่าสามล้านคน ผู้คนมากมายต่างมาที่นี่เพื่อแสวงหาโชคหรือไม่กี่หาความสุขสำราญ มีทั้งสมหวัง และผิดหวัง ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ผมเดินอยู่ข้างถนนในเสื้อโค้ตตัวยาว สีเหลือง ป้องกันอากาศที่หนาวเหน็บตลอดทั้งปี ระหว่างทางมีโสเภณีมากมาย ยืนเรียงราย ใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นซึ่งไม่เข้ากับอากาศตอนนี้ ทุกคนต่างออกลีลา ลูกเล่นโชว์ สักส่วนเรียกลูกค้า ผมไม่สนใจพวกหล่อนที่พยายามดึงผมเข้าไปหา ผมมีจุดหมายของผมแล้ว

ลักกีบาร์ สถานที่ประจำของผม บาร์เล็กๆ ข้างถนนไม่ไกลจากที่พักของผม เป็นสถานที่ที่สงบเงียบ ผู้คนไม่มาก ผมเปิดประตูเข้าไปข้างใน เสียงเตี๊ยมที่ตั้งอยู่คือเสียงแซ็กโซโฟนที่บรรเลงอย่างได้อารมณ์โดยชายผิวดำ เป็นดนตรีที่เรียกว่า “สมูทแจ๊ส” เหมาะสมกับความรู้สึกของผมในตอนนั้น

มุมด้านในสุดของบาร์ซึ่งเป็นที่ประจำของผมยังว่างเหมือนอย่างเคย ผมนั่งลงและทอดแหวกสีเดียวกับเสื้อโค้ตตัวไว้นี้ บาร์เทนเดอร์คนเดิมที่ผมคุ้นเคยก็จำผมได้ทันที

“วิลลี่...”

ผมบอก บาร์เทนเดอร์พักหน้าให้ผม วางแก้วขนาดเล็กตรงหน้าแล้ว
รินเหล้า หลังจากนั้นผมก็ใช้เวลาทั้งคืนดื่มวิสกี้แก้วแล้วแก้วเล่า จนผมเมา
ไม่ได้สติ

เกือบเก้าปีแล้วที่ผมทำอย่างนี้ ไม่มีแผนจะทำอะไรกับชีวิตของตัวเอง ผม
พยายามปล่อยใจตัวเองไปกับแสงสี ดนตรี และที่สำคัญคือเหล้า เพื่อดับความ
ทุกข์ที่มีมาตลอด ชีวิตของผมลุ่มเหลวไม่เป็นท่า ผมลาออกจากกรมตำรวจ ถูก
ภรรยาที่มีลูกด้วยกันหนึ่งคนฟ้องหย่า ค่าหมายและค่าเลี้ยงดูทำเอาผมถึงกับ
ถึงแตกเลยทีเดียว

ผมเปิดสำนักงานนักสืบเอกชนจากเงินน้อยนิดที่เหลืออยู่ มีหนี้สิน
มากมายจนผมคงไม่มีปัญญาจะใช้คืนได้หมดอย่างแน่นอน เงินที่ผมได้รับจาก
การสืบเรื่องขู่สาว หรือตามหาหมาแมวที่หายไปไม่ได้ช่วยให้ชีวิตผมดีขึ้นเลย
นอกจากนั้นผมยังกินเหล้าให้เวลาผ่านไปวัน ๆ พุงอู่ง ๆ ผมก็คือขี้แพ้ดี ๆ นี่เอง

“คุณครับ เราจะปิดร้านแล้วครับ...”

ผ่านไปหลายชั่วโมง ผมที่พบบลับไปตอนไหนก็ไม่รู้สะดุ้งตื่นเมื่อเสียงปลุก
ของบาร์เทนเดอร์ดังขึ้นพร้อมกับมือที่สะกิดผม ผมมองไปรอบ ๆ อย่างงุนงง
สงสัยชั่วขณะว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มือแฉกโซไฟोनยังคงบรรเลงเพลงอย่างต่อเนื่อง
เหมือนดังว่าอารมณ์ค้าง ไม่อยากหยุดเป่าเพลงยามราตรีเช่นนี้ ผมวางเงินไว้ที่
บาร์ หยิบหมวกขึ้นมาสวม ลูกขึ้นเดินโซเซเพราะฤทธิ์ของเหล้า

แม้ผมจะเดินออกพ้นบาร์มาแล้ว แต่ผมก็ยังรู้สึกเหมือนได้ยินเสียง
แฉกโซไฟोनอังก้องอยู่ในหู ช่างน่าเคลิบเคลิ้มเสียจริง ผ่านไปอีกวันแล้วสินะ

เพราะยังเดินไม่ค่อยไหวผมจึงยืนพิงกำแพงข้างบาร์ จากนั้นก็หยิบบุหรี่
ออกมาจากเสื้อโค้ต ใช้ไฟแช็กน้ำมันก๊าดจุด สูดควันเข้าไปเต็มปอดแล้วพ่น
ออกมา รู้สึกชื่นรมย์อย่างบอกไม่ถูก ขณะที่พ่นควันขึ้นฟ้าผมก็แหงนหน้ามอง
ท้องฟ้า เห็นพระจันทร์ดวงโตส่องแสงนวล ดวงดาวมากมายส่องประกาย บวก

กับแสงจากตึกระฟ้า วิวแบบนี้คงหาที่ไหนในโลกไม่ได้แล้วนอกจากที่ชิคาโก
แห่งนี้

ผมเริ่มรู้สึกมันคงขึ้น เมื่อบุหรีห์หมดมวน ผมจึงทิ้งกันบุหรีห์และใช้เท้าขยี้
ก่อนจะเริ่มออกเดินกลับที่พัก ซึ่งเป็นสำนักงานด้วย ระหว่างทางกลับ เหล่า
โสเภณียังคงขยันทำงานอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ผมเห็นผู้ชายยืนต่อรองราคาของ
พวกหล่อนอยู่ พวกหล่อนก็ต้องหาเลี้ยงปากท้องตัวเองนั่นแหละ

มือของผมล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบนาฬิกาพกออกมาเปิดดูเวลา
ภายในนาฬิกามีรูปอดีตภรรยาและลูกชายของผม นานแค่ไหนแล้วที่ผมไม่ได้
ติดต่อหรือพบเจอพวกเขา บางทีผมก็คิดถึงพวกเขาอย่างมาก อย่างเช่นเวลานี้
เป็นต้น

พูดถึงเวลา ผมเกือบลืมไปว่าต้องดูเวลาสิ เกือบตีสองแล้ว แต่ก็ไม่สำคัญ
หรอก เพราะอย่างไรผมก็ไม่มีความต้องทำ เกือบเดือนแล้วสินะที่ไม่มีงาน
เข้ามา เงินของผมเริ่มร่อยหรอเช่นเดียวกับของกินในตู้เย็น อีกหน่อยผมคงต้อง
อดอยาก แต่ทำไม่ถึงไม่รู้สึกว่าต้องการอะไรหรือมันจะทำอะไรสักอย่างเลยนะ

ตั้งแต่ผมออกมาจากลักกีบาร์ เสียงเพลงสไตล์สุมูทแจ๊สยังก้องอยู่ในหัว
ผมรู้สึกสุขใจในความทุกข์ของตัวเองดีจริง ๆ ชีวิตแบบนี้อาจจะเป็นสิ่งที่ผม
ต้องการก็เป็นได้

ในที่สุดผมก็กลับถึงสำนักงานหรือบ้านหลังน้อยๆ ของผม แต่กว่าจะเข้าไปได้
ก็ใช้เวลาอยู่นานโข เพราะมัวแต่หากุญแจในลิ้นชักโต๊ะ มานึกได้ที่หลังว่าผมซ่อน
มันไว้ใต้พรมที่เขียนว่า “Welcome” หน้าบ้าน

เมื่อเข้ามาข้างในได้ ร่างกายรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาหน่อย แม้หัวยังมันงออยู่ไม่
น้อย ผมถอดเสื้อโค้ดและหมวกออก มุ่งหน้าไปที่เก้าอี้ประจำหลังโต๊ะทำงานของ
ผม ทั้งตัวลงนั่งเอนหลังทันที บ่อยครั้งที่ผมมักจะหลับคาเก้าอี้ตัวนี้ และวันนี้
ผมก็ตั้งใจทำอย่างนั้น

ขณะที่กำลังเหม่อมองสิ่งของในห้องทำงาน ผมก็เห็นกองเอกสารมากมาย รกตาผมมาก ๆ ผมเคยคิดว่าจะจัดเก็บให้เรียบร้อย จะได้หาง่าย ๆ แต่ก็เป็นเรื่องที่ผมเพียงแค่อัดตั้งแต่เปิดสำนักงานนักสืบนี้ ไม่เคยได้ทำสักที ผมคิดอยากจ้างเลขาฯ เพื่อจัดการเรื่องเอกสารและเรื่องรับงาน แต่ผมก็นึกได้ว่าจะเอาเงินที่ไหนมาจ้าง ลำพังเลี้ยงปากท้องตัวเองก็แทบไม่มีแล้ว ปีกจดหมายทวงหนี้ที่อยู่ไม่ไกลจากกองเอกสารยิ่งตอกย้ำความรู้สึกของผม

ผมทิ้งความคิดเรื่องเอกสารเพราะมันน่ารำคาญและทำให้ผมปวดหัว เหลือบไปดูรูปบนผนัง ภาพที่ผมได้จับมือกับท่านเทศมนตรี ภาพของผมตอนนั้น และตอนนั้นทั้งภายในและภายนอกช่างแตกต่างกันเสียเหลือเกิน ชวนให้คิดถึงวันที่ผมยังเป็นทีนัถเมื่อครั้งเป็นตำรวจ ตอนที่เคยช่วยคนแก่คนหนึ่งที่ถูกขโมยรถ มีผู้คนมากมายยืนปรบมืออยู่รอบด้าน หรือตอนที่เคยจับโจรปล้นร้านขายของชำ และผมก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนักสืบ ชื่อเสียงของผมเป็นที่รู้จักไปทั่วข้างเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของผมเสียจริง ทว่าตอนนี้ผมก็เป็นเพียง “นักสืบตัวน้อย...”

ขณะที่ความคิดถึงอดีตเริ่มทำร้ายผมจนเจ็บปวด ผมเริ่มเคลิ้ม สติก็หลุดลอยไปพ้นจากความเป็นจริง เปลือกตากำลังจะปิดลง ผมพร้อมที่จะปล่อยให้วันนี้ผ่านไปอีกวันหนึ่ง

กริ่งงงง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ทำเอาผมสะดุ้ง ผมใช้เวลาตั้งสติอยู่นานและค่อย ๆ นึกว่า “ใครนะที่โทรมาตอนนี้” ไม่มีเหตุผลที่ผมควรรับสายเลย และผมก็ขี้เกียจคุยกับใครก็ตามที่โทรมา แต่เสียงโทรศัพท์ยังดังต่อเนื่อง เหมือนจะรบเร้าให้ผมลุกขึ้นไปรับให้ได้ เอานะ อาจจะเป็นเรื่องสำคัญก็ได้

“ฮัลโล...” ในที่สุดผมก็ยอมแพ้จนได้ แต่ก็นานทีเดียวกว่าผมจะยอมลุกไปรับสาย

“ใช้สำนักงานนักสืบแจ็ก วอร์เรนหรือเปล่า” เสียงเหมือนคนมีอายุถาม

แต่ผมยังไม่หันได้ตอบ เสียงในโทรศัพท์ก็พูดต่อ “ผมอยากจะจ้างให้คุณช่วยสืบสวนคดีหนึ่งให้ผมหน่อย...”

ผมรำคาญใจเล็กน้อยจึงถามเขากลับไป

“คุณรู้หรือเปล่าว่านี่มันก็โมงก็ยามแล้ว” แต่เหมือนว่าเขาไม่ได้ยินสิ่งที่ผมเพิ่งถามไป

“มิสเตอร์วอร์เรน ผมขอให้คุณมาพบนายของผมที่เนินเขาเบนเวลล์ลีย์ คฤหาสน์เลขที่สี่สิบเก้าทันที นายของผมต้องการพบคุณตอนนี้เลย...”

ดูเหมือนเขาออกคำสั่งกับผม เพราะเมื่อจบประโยคนั้น ผมยังไม่มีโอกาสได้ถามอะไรเขาเพิ่มเติม เขาก็วางสายไปแล้ว

เขาส่งความรำคาญใจให้ผมไม่น้อย นี่อาจเป็นการโทรแก้งลโหลกให้ผมเสียเวลาไปที่นั่นก็เป็นได้ ผมครุ่นคิดอยู่นานว่าจะไปหรือไม่ โดยปกติแล้วผมไม่เคยเจอลูกค้าแบบนี้ ทุกคนมักจะมาหาผมที่สำนักงานในเวลาทำการของคนทั่วไป นี่อาจเป็นคดีที่แตกต่างไปจากทุกที่

ในที่สุดความขี้สงสัยในสายเลือดนักสืบของผมก็ถูกปลุกตื่นขึ้น ผมหยิบหมวกและเสื้อโค้ตประจำตัวมาสวมอีกครั้ง ก่อนจะหยิบกุญแจรถออกมาจากลิ้นชัก

ถ้าสิ่งสยองขวัญของผมถูกต้อง นี่อาจเป็นคดีที่ผมไม่เคยเจอ และมันมักจะถูกลืมด้วย

2 คดีสืบสวน

เกือบชั่วโมงแล้วที่ผมขับรถฟอร์ด โมเดลเอสสีดำที่ใช้มานาน แม้เครื่องยนต์จะมีเสียงดังแปลก ๆ แต่มันก็ยังทำหน้าที่ยานพาหนะคู่ใจของผมได้ดีเมื่อผมต้องไปไหนไกล ๆ เหมือนครั้งนี้

ผมเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับสถานที่นัดหมายมาพอสมควร เนินเขา “เบนเวลลีย์” เป็นที่ตั้งของคฤหาสน์หลังเดียวที่รู้จักกันทั่วชิคาโก หรืออาจจะทั้งอเมริกาก็เป็นได้ เพราะเจ้าของเป็นเศรษฐีชื่อดัง เจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ตระกูลเก่าแก่ที่ชื่อว่า “วิลสัน”

แต่คุณอะไรที่นักธุรกิจผู้ร่ำรวยขอให้ผมมาบ้านพักของเขา มีคดีอะไรที่ต้องให้นักสืบกระโจนอย่างผมจัดการด้วย ผมตั้งคำถามต่าง ๆ นานาระหว่างขับรถ แต่คงต้องรอคำตอบจากปากเขาเองเท่านั้น

เมื่อเห็นประตูรั้วซึ่งมีอักษร “W” ขนาดใหญ่อยู่บนประตู ผมรู้ทันทีว่ามาถึงแล้ว บรรยากาศรอบ ๆ บ้านดูมืดครึ้มและน่ากลัวไม่ใช่น้อย สวนรอบ ๆ มีแต่ต้นไม้แห้ง ไม่มีสี สันไร่วิดซีนา ตัวคฤหาสน์ตั้งตระหง่านอยู่บนเนินสูงสุด ดูยิ่งใหญ่ทีเดียว เป็นครั้งแรกที่ผมมาที่นี่ ถ้าไม่บอกผมคงคิดว่าเป็นคฤหาสน์ร้างที่มีผีสิงอยู่เป็นแน่

ประตูรั้วเปิดออกเองเหมือนรู้การมาของผม ผมเกิดความคิดว่า “ยังไม่

สายเกินไปถ้าผมเปลี่ยนใจจะกลับตอนนี้” แต่กระนั้นผมก็เหยียบคันเร่งและขับ
ซ้ำ ๆ เข้าไปในอาณาเขตของคฤหาสน์

“มิลิเตอร์วอร์เรน...”

ชายแก่หัวล้านที่แต่งตัวดูดีเอ่ยนขึ้น เมื่อผมจอดรถหน้าคฤหาสน์และลง
จากรถ จากการแต่งกายของเขา ผมคาดว่าคงไม่ใช่วิลสันผู้โด่งดัง เพราะชุด
ของเขาเหมือนพ่อบ้านตามแบบของผู้มีเงินเสียมากกว่า ผมแต่ละขอบหมวกให้
เขารับรู้ ว่า “ถูกต้อง” จากนั้นเขาก็ผายมือผ่านทางผม

“เชิญทางนี้...”

ผมเดินตามอย่างไม่ขัดข้องหรือตั้งคำถาม ความสุขุมเป็นเยือกเป็นสิ่งที่
ผมมีมานาน ผ่านประตูเข้ามาเป็นห้องโถงรับแขกที่อลังการมาก มีพรมเปอร์เซีย
อย่างดีปูอยู่ตรงจุดที่ผมยืน โคมไฟแชนเดอเลียร์อยู่บนเพดานที่สูงสองชั้น
เท่ากับความสูงของคฤหาสน์แห่งนี้ บันไดทำจากหินอ่อน ตกแต่งราวด้วย
ทองเหลืองแกะเป็นลวดลายสไตล์ยุโรป มีประตูหลายบานทั้งชั้นที่ผมอยู่จนถึง
ชั้นที่สอง

ผมไม่ได้เก็บรายละเอียดมากกว่านี้เพราะพ่อบ้านไม่ได้หยุดให้ผมพิจารณา
เขาเดินไม่หยุด ตรงไปยังห้องที่อยู่ด้านหลังบันไดกลาง ผมก็ตามเขาไม่หยุด
เช่นกัน ไม่มีความจำเป็นที่ผมจะต้องดูของฟุ่มเฟือยเหล่านี้ให้รู้สึกอิจฉา

ลึกลับผมก็พบผู้ที่รอคอยผมอยู่ เขานั่งอยู่ในห้องรับแขกที่มีเตาผิงขนาดใหญ่
มีรูปปั้นขนาดยักษ์อยู่บนเตาผิง เทพเจ้าโพไซดอน เทพกรีก เจ้าแห่งท้อง
ทะเล ด้านข้างของเตาผิงมีชุดเกราะอัศวินโบราณสีเงินสะท้อนแสงเปลวเพลิงใน
เตาผิงเป็นประกาย พื้นกลางห้องมีพรมหนังหมีขั้วโลกนอนแผ่อย่างไร้พิษสง
ผมไม่ทราบราคาของสิ่งเหล่านี้ รู้แต่เพียงเกินกำลังที่คนอย่างผมจะซื้อได้
ชายคนนั้นกำลังนั่งสูบบุหรี่ ฟันควั่นฟุ้งอยู่บนเก้าอี้ขนาดสูงสีแดง เขาค่อย ๆ หัน
มาอย่างมีมาด

“มิลเตอร์วอร์เรนสินะ”

เขาถามผมอย่างนุ่มนวล ต่างจากพ่อบ้านของเขาที่ยังยืนอยู่ไม่ไกลจากผม ชายกลางคนอายุราวสี่สิบกว่าผู้ที่มีผมสีบลอนด์ สวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีเลือดหมู เขาลุกจากเก้าอี้และเดินมาพร้อมกับยื่นมือมาให้ผม ผมก็จับทักทายตามมารยาท

“ผมชื่อวิลเลียม วิลสัน ยินดีที่ได้รู้จัก...เชิญนั่งก่อน”

เมื่อพูดจบเขาก็เดินกลับไปเก้าอี้ของเขา ผมตอบรับคำเชิญ ถอดหมวกกับเสื้อโค้ตออก พ่อบ้านยื่นมือมาจับเสื้อโค้ตของผมเพื่อจะนำไปเก็บให้ วิลเลียมมองผมด้วยสายตาที่ผมเองก็บอกไม่ถูกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เขาพ้นคว้นออกจากไปอีกรอบ หยิบกล่องหนึ่งส่งให้ผม

“ซิการ์ใหม่”

“ไม่ครับ ขอขอบคุณ” ผมอยากรู้เหตุผลที่เขาเรียกตัวผมในยามวิกาลมากกว่า

“คุณจะมีอะไรล่ะ”

“วิลก็ที่ดีครับ...” แม้คืนนี้ผมจะดื่มมาเยอะแล้ว แต่อีกสักแก้วคงไม่เป็นไร แถมผมก็รู้สึกหยาบมึนมากแล้วหลังจากที่ได้พักไปหลายชั่วโมง วิลเลียมมองพ่อบ้าน เขาเข้าใจความหมายและเดินไปได้ะเลาะซึ่งอยู่ไม่ห่างจากเรานัก

“ก่อนอื่นเลย ผมต้องขอโทษที่เรียกตัวคุณออกมาตอนดึกแบบนี้” เขาเปิดประเด็นสู่เรื่องหลักของคืนนี้ “...แต่เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นรอไม่ได้ จำเป็นต้องมีคนมาสะสางทันที” ผมยังนั่งไม่พูดอะไร เพราะรู้ว่าเขาจะเล่าให้ผมฟังต่อ

“น้องชายของผม บิลลี วิลสัน หายตัวไปอาทิศจักรวาลแล้ว ผมต้องการจ้างคุณให้ตามหาตัวเขา”

คติคนหายอย่างนั้นหรือ ผมคิดว่าจะได้ทำคดีฆาตกรรมเสียอีก

“คุณแจ้งตำรวจหรือยังครับ” เขาหันไปมองกองไฟที่คุโชนแล้วพูดต่อ

“ผมไม่ต้องการให้ตำรวจมีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเรื่องนี้...”

ขณะเดียวกันนั้น พ่อบ้านก็นำเครื่องดื่มมาให้ผม

“ขอบคุณมากเขาสเตียน” ผู้เป็นนายกล่าวเป็นเชิงบอกให้เขาออกไป

เพื่อให้การสนทนาเป็นส่วนตัวมากขึ้น พ่อบ้านเซบาสเตียนรับรู้ความต้องการของผู้เป็นนาย เขาเดินออกไปด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

ผมขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว ถามเขาอย่างแปลกใจ

“คดีแบบนี้ ถ้าแจ้งตำรวจจะคืบหน้าเร็วกว่าจ้างนักสืบอย่างผมอีกนะ”

เขายกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม ผมรอฟังสิ่งที่เขาจะบอก

“มีนักข่าวมากมายที่คอยทำข่าวเรื่องราวที่เกี่ยวกับผม มีสเตอร์วอร์เรน หากผมนำเรื่องนี้ไปแจ้งตำรวจ มันก็จะกลายเป็นข่าวใหญ่หน้าหนึ่ง” แล้วเขาก็หันกลับมามองหน้าผม สีหน้าจริงจังมาก “มันอาจจะไม่ใช่การลักพาตัว เพราะไม่อย่างนั้นผมคงได้รับการติดต่อแล้ว และผมก็ไม่อยากเสี่ยงชีวิตของน้องชาย ด้วยการนำเรื่องนี้ไปแจ้งตำรวจ แต่ผมก็ไม่อาจนั่งรอเฉยๆ โดยไม่ทำอะไรได้”

เป็นเหตุผลที่ดี แต่คำถามสำคัญก็คือ...

“แล้วทำไมต้องเป็นผม”

วิลเลียมที่มีดวงตาสีฟ้าสบตาผม เขายิ้มเล็กน้อย

“เพราะว่าผมเคยได้ยินชื่อเสียงในการสืบสวนอันเหลือเชื่อของคุณมานานแล้วนะสิ”

ใช่แล้ว มันเป็นเรื่องนานมากแล้ว ผมไม่แน่ใจว่าเขาได้ยินเรื่องโศกนาฏกรรมครั้งนั้นด้วยหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นเขาอาจเปลี่ยนใจก็ได้ วิลเลียมยื่นหน้าเข้าใกล้ผมเหมือนกำลังจะบอกเรื่องสำคัญ

“ผมจะจ้างคุณเป็นเงินจำนวนสองหมื่นดอลลาร์ จ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครั้งผมจะจ่ายเมื่อจบงาน คุณแค่ถามหาตัวเขาให้พบก็พอ”

ผมตกใจด้วยความตกใจจนเกือบเก็บอาการไม่อยู่ ไม่คิดว่าเขาจะเสนอจำนวนเงินเอง โดยปกติแล้วลูกค้าจะเป็นผู้ถามค่าจ้างของผม และทุกรายบนเป็นเสียงเดียวกันว่า “แพง” และจะต้องรออีก บางครั้งค่าจ้างที่ผมได้ไม่คุ้มหยาดเหงื่อที่เสียไปเลย แต่ครั้งนี้มันเกินคุ่มจริง ๆ เงินตั้งสองหมื่นดอลลาร์

“คุณต้องการแค่ให้ผมหาตัวเขาให้เจอเท่านั้นเองหรือ”

ผมถามให้แน่ใจ เพราะราคานี้เหมือนจ้างวานมาด้วยเลย เงินจำนวนนี้มากเกินไปที่ทั้งชีวิตผมมาได้เสียอีก เขาพยักหน้าเล็กน้อยแทนคำตอบ ผมยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบ

“คุณมีข้อมูลอะไรที่พอจะบอกได้บ้างว่าเขาไปที่ไหนก่อนจะหายตัวไป”

“เขาหายตัวไปเฉย ๆ ไม่ได้บอกผมหรือบอกว่าจะไปไหน”

“แล้วเขาพอจะมีเพื่อนหรือสถานที่ที่ชอบไปบ้างไหม” ผมเริ่มซักข้อมูลเบื้องต้น

“ไม่เลย... คนเดียวที่ผมพอจะรู้จักคือแฟนสาวของเขา... อลิซาเบท เรน” เหมือนว่าผมจะเคยได้ยินชื่อนั้นที่ไหนมาก่อน “เป็นเรื่องเดียวที่ผมรู้ แต่ผมไม่รู้ أنهاทำงานอะไรหรืออยู่ที่ไหน เพราะอย่างนั้นผมอยากให้คุณช่วยเริ่มสืบสวนที่เธอก่อน”

แน่นอนอยู่แล้ว ถ้ามันเป็นเพียงข้อมูลเดียวที่มีอยู่ ผมคงไม่เที่ยวเดินถามคนตามถนนว่ารู้จักหรือเคยเห็นน้องชายเศรษฐีชื่อดังไหม เพราะการหาคนคนหนึ่งในเมืองใหญ่ที่มีประชากรสามล้านกว่าคนไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย แต่คดีแบบนี้ผมก็เคยทำมาแล้ว ไม่เกินกำลังของผมแน่ วิลเลียมมองหน้าผม และถามคำถามสำคัญซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดนี้

“ตกลงคุณจะรับงานนี้ใช่ไหม”

ผมได้ไตร่ตรองอยู่สักครู่หนึ่ง นี่เป็นข้อเสนอที่ดีที่ไม่ควรปฏิเสธเลย ผมยิ้มนิด ๆ ให้เขา เขายิ้มตอบ

“ดี... เซปาสเตียน!” เขาเรียกพ่อบ้านให้กลับเข้ามา เซปาสเตียนมาพร้อมกับซองเอกสารในมือ

“ในซองนี้มีเงินหนึ่งหมื่นดอลลาร์ กับรูปถ่ายน้องชายของผม ผมต้องการให้คุณเริ่มงานตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” ผมรับซองจากเซปาสเตียน เปิดดูนิด ๆ มีเงินปึกหนาอยู่ในนั้น ผมมีมารยาทพอจะไม่นำออกมานับ แต่หยิบรูปภาพบิลลี วิลสันออกมาดูแทน เขามีรูปหน้าคล้ายกับผู้เป็นพี่ชาย แต่อวบกว่ามาก

“ผมขอเบอร์ติดต่อของคุณด้วย”

“ผมเกรงว่าผมจะให้เบอร์ติดต่อคุณไว้ไม่ได้หรอก” วิลเลียมบอก ผม
ละลายตาจากรูไปมองเขาด้วยความงุนงง

“ถ้าอย่างนั้นผมจะติดต่อคุณได้อย่างไร” ผมถาม เขาพนคิ้วไปบ่นออก
มาก่อนตอบ

“ผมจะเป็นฝ่ายติดต่อคุณเองเป็นระยะ และเมื่อคุณพบที่อยู่ที่แน่นอน
ของเขาก็กลับมารายงานผมที่นี่...วันที่ที่ผมยืนยันได้ว่าข้อมูลของคุณถูกต้อง คุณ
ก็รับส่วนที่เหลือไปได้เลย”

แม้จะยุ่งยากไปหน่อย แต่ก็ไม่ยากจนเกินไป ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ผม
พยักหน้าให้วิลเลียมและยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มอีกครั้ง แล้วเขาก็บอกผมเพิ่มเติมเป็น
เชิงขู่

“มิสเตอร์วอร์เรน งานนี้ต้องมีแค่คำว่าสำเร็จเท่านั้น ผมไว้วางใจและคาดหวัง
ในตัวคุณมาก ที่สำคัญผมเป็นคนไม่ยอมรับความล้มเหลวของใครทั้งนั้น...หวัง
ว่าคุณคงเข้าใจ”

ถูกต้อง...ทุกคนมักคาดหวังในตัวผมเสมอ ผมไม่ได้พูดอะไร มีเพียง
สายตาที่แน่วแน่เป็นคำตอบจากผม แล้วผมก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ผมจะติดต่อกลับมา...คุณเตรียมตัวพบน้องชายของคุณได้เลย”